

Carnet de RUTA

La Vall del Bac

II

Com hem vist abans, la vall es margina ran de l'única ruta important que, per aquesta banda, s'enfila a Camprodon. D'uns anys ençà, per Molló i el coll d'Ares, s'ha convertit en via de penetració internacional.

La contrada podem resseguir-la des de les rodalies de Sant Pau de Segúries; pels llocs de les pairalies d'El Mariner i el Mas Bosc o Maibosc, segons la fonètica local. A llevant hi ha la intrusió del Montmajor. També hem citat la presència d'El Talló (1.230 m.), immutable i nacarat, afuant boires, i la carena emboscada de Malforat i Vivers que empeny el Capsacosta, encaminant-se a l'miler de metres. Drena la regió, escorrancs, rials i xaragalls afluïnt llurs aigües a la riera que adopta el toponímic de la vall. Hi ha carrerades, transitables en "jeep"—des de Mas Bosc o per Capsec, amb l'entrellat de senderes que petgen feristes i evoquen el rastre humà de qui sap-les etapes mil·lenàries. S'han desbrossat ermots, edificat masos i, com exponent de la pietat cristiana, esglesioles que la devoció imposa tradicionalment.

Hem parlat de l'èxode com a problema, però cal insistir en la migració com esperança. Cenyirem el tema a la qüestió.

Arreu del país avui es revaloritza la muntanya. Les concentracions industrials i urbanes, inquieten i llurs conseqüències atempten contra la salubritat col·lectiva. Un exemple és la pol·lució atmosfèrica—de la qual se'n parla tant!—, que provoca la necessitat de salvaguardar zones de residència eventual, per a l'estiueig i el repòs. Llavors, l'actitud de desdeny o indiferència que condemna la Garrotxa, esdevé d'un signe contradictori i negatiu. Tomba a l'absurd i a la imprevisió.

Però el problema de les nostres valls pirenenques, és la manca absoluta de carreteres. L'abandó i l'oblit, és ancestral i obstaculitza qualsevol iniciativa privada.

S'ha parlat molt d'una carretera que, des de Tortellà, travessaria la comarca seguint una línia paral·lela a la frontera, fins l'enclavament de comunicacions que suposa El Ripollès. Aquests dies, hem seguit els primers dinou quilòmetres des de Camprodon, per Rocabrúna i Beget. És l'inici del traçat?

La ruta oberta per la Diputació de Girona, fou un dels propòsits del bon amic nostre Joan de Llobet, quan va presidir la corporació, i el qual, posteriorment, va morir víctima d'un accident molt desgraciat. Un pont que travessa el riu, després de Beget, s'honra amb el seu nom; la carretera, en situació provisional, s'enllesteix lentament. Un darrer tram, fins la vall d'Oix, podria enllaçar amb la carretera Olot-Figueres-Girona.

Els projectes i realitats de la ruta i la presència d'estacions del servei de Repoblament Forestal, mostren l'interès i la conveniència de rescatar uns rodals fins ara abandonats, àdhuc pels interessos de l'Estat. Inten-ten, com és natural, fer-ne un atractiu turístic perquè, apart del romànic excepcional que cisella el paisatge, estan dotats d'una geografia espectacular, violent i primitiva.

Allò que sembla imprescindible de considerar, és la presència humana que encara hi sobreviu. Infondre energia i vitalitat a pobles, viles i veïnats. Després d'obrir carreteres—tan important com afinar i refer el romànic—, apressa de millorar i dignificar les condicions de vida dels seus habitants, perquè esguardin l'avenir amb més optimisme i confiança. No poden pas posar l'olla a bullir amb la serenitat del paisatge, per més impressionant que sigui, ni parar la taula amb el romànic gloriós de les ermites. Cal trobar el desllorigador perquè, els que no tenen cor per a abandonar el país, disposin de mitjans i col·laboració aptes per llur desenvolupament material.

Podria salvar l'èxode o almenys evitar-lo força, la canalització publicitària dels seus valors artístics i naturals. La indústria turística, ben controlada i amb limitacions rigoroses, modificaria l'estructura econòmica; no aconsellem pas un turisme grotesc i frívol, sinó l'intel·ligent—que també és rendable!—, sense la intrusió de la "boite" i l'enterboliment que supura per les nostres platges.

L'altre detall esperançador i potser d'alarma, són les inversions de capitals—alguns d'ells estrangers—, adquirint finques rústegues. No solament en l'alta Garrotxa, sinó àdhuc per la muntanya que circunda les valls de Bianya i del Bac. Recalquem la circumstància com amenaça, perquè cap notícia concreta l'explica; tot allò que circula són rumors. Hi ha en aquest cas, una possibilitat turística que no sabem entrellucar? Ja sé que, vist des de la circumstància actual, és difícil d'imaginar-la, però cinquanta o seixanta anys endarrera, es preveia el fenomen que ha trasmutat la Costa Brava?

Tant li fa que la inversió suposi més o menys hectàrea o que el bosc sigui d'alzina, sense cap mena de valor per a explotacions forestals. Com si les rendes d'aquests capitals, esperin terminis perllongats i amb la garantia de qui sap l'empresa crematística. Una mena de confiança en el terròs, que no tenen ni els pagesos més afincats i pels quals, els nous propietaris no fan ni el gest per a evitar que abandonin llurs masoveries.

ALOT

CRUZ ROJA ESPAÑOLA

Doña Isabel Polo de Trinchera, durante largos años Presidenta de Honor de la Asamblea Local de la Cruz Roja Española, ha debido su merecimiento a nuestra Ciudad. Para desempeñar tan distinguida misión ha sido designada la Dama de la Benemérita Institución Doña Matilde de Roca Puig de Descals, a quien deseamos los más lisonjeros éxitos.

El próximo miércoles, día 9, se celebrará la Fiesta de la Banderita en nuestra Ciudad. A cuantas señoritas deseen prestar su colaboración personal en la postulación, se les ruega tengan a bien pasar por los locales de la Asamblea Local de la Cruz Roja Española a las 9 horas del citado día. Agradecidos de antemano.

Col·legi Reixach

La Canya

Pàrvuls (des de 2 anys)

Estudis primaris

Classes particulars. Batxiller elemental

Informes:

Avda. d'Olot, 11 — LA CANYA